

Zitting 1978-1979

15 697

Nadere wijziging van de Coördinatiewet Sociale Verzekering, de Wet op de loonbelasting 1964, de Wet op de omzetbelasting 1968 en enige andere wetten (invoering van bepalingen inzake hoofdelijke aansprakelijkheid voor betaling van premie en loon- en omzetbelasting bij onderaanneming en het ter beschikking stellen van arbeidskrachten)

Nr. 4

BIJLAGEN BIJ DE MEMORIE VAN TOELICHTING

BIJLAGE I

Aan de Sociale Verzekeringsraad

's-Gravenhage, 3 september 1974

Onderwerp: inning premies sociale verzekeringswetten bij onderaanneming

Met schrijven van 21 februari 1974 heeft het Overlegorgaan van de drie Vakcentrales mijn aandacht gevraagd voor moeilijkheden welke zich bij de Bedrijfsvereniging voor de Bouwnijverheid voordeden bij de inning van premies ingevolge de sociale verzekeringswetten van werkgevers, die als onderaannemers werkzaam zijn. Afschrift van dat schrijven voeg ik hierbij.

Blijkens de bij het schrijven gevoegde bijlage welke ik u hierbij eveneens toezend, heeft de Bedrijfsvereniging voor de Bouwnijverheid zich tot Prof. Mr. L. J. M. de Leede gewend met het verzoek om advies op welke wijze maatregelen getroffen konden worden om de betaling van premies in dit soort gevallen te waarborgen.

Het advies van Prof. De Leede mondde uit in de suggestie een wettelijke regeling in de Coördinatiewet Sociale Verzekering tot stand te brengen waardoor de hoofdaannemer tegenover het uitvoeringsorgaan hoofdelijk aansprakelijk zou kunnen worden gesteld voor de door de onderaannemer verschuldigde premies.

De bestudering van deze materie op het departement heeft allereerst de vraag opgeworpen of de problematiek met betrekking tot de premiebetaling bij onderaanneming zich niet veel verder uitstrekt dan de bedrijfstak van de bouwnijverheid. De omstandigheden die recentelijk in het Rijnmondgebied zichtbaar zijn geworden zouden erop duiden, dat deze vraag bevestigend moet worden beantwoord.

Een tweede vraag welke bij deze materie een rol speelt is die van de uitvoerbaarheid van de door Prof. De Leede geadviseerde wetsbepaling. Van belang zijn in dezen de praktische omstandigheden waaronder de onderaanneming geschiedt.

Gaarne zal ik van uw Raad vernemen of naar uw mening de door Prof. De Leede geadviseerde wettelijke maatregel geëigend is om de premiebetaling bij onderaanneming te waarborgen of dat andere maatregelen in deze meer geschikt zouden zijn. Ik zou u met name willen verzoeken deze problematiek in zijn algemeenheid voor het gehele bedrijfsleven te willen bezien.

De Staatssecretaris van Sociale Zaken,
L. de Graaf

AFSCHRIFT

OVERLEGORGAAN

Nederlands verbond van vakverenigingen, Nederlands katholiek vakverbond, Christelijk nationaal vakverbond

Utrecht, 21 februari 1974

De Weledelgeleerde heer Drs. J. Boersma,
Minister van Sociale Zaken
De Weledele heer P. J. J. Mertens,
Staatssecretaris van Sociale Zaken,

Mijnheer de Minister,
Mijnheer de Staatssecretaris,

Gaarne vragen wij uw aandacht voor het volgende.

Begin vorig jaar besteedde de voorzitter van het Sociaal Fonds Bouwnijverheid in zijn nieuwjaarsrede aandacht aan het feit, dat in 1972 een bedrag van 4,5 mln. gulden aan oninbare premiën moest worden afgeboekt. Dit feit werd voor een belangrijk deel veroorzaakt door de groep (malafide) onderaannemers, vaak werkzaam als koppelbaas, welke steeds spoedig na hun inschrijvingsdatum in financiële moeilijkheden geraakten, en de bedrijfsvereniging bij faillissement met een flinke premievordering lieten zitten.

Een en ander was destijds voor het Kamerlid van Aardenne aanleiding om de Minister op 28 maart 1973 te vragen of het zinvol was artikel 7 van de Organisatiewet Sociale Verzekering te wijzigen en de strafmaat geregeld in artikel 18 van de Coördinatiewet Sociale Verzekeringen te verhogen. (zie Kamerstuk blz. 1849 nr. 922).

In uw antwoord op 15 mei 1973 deelde u mede van een oplossing op de door het lid van Aardenne aangegeven wijze, niet het gewenste resultaat te verwachten en daarvoor op praktische gronden ook geen mogelijkheid te zien.

De commissie premie-inning van de bedrijfsvereniging heeft zich daarna over deze zaak beraden en zich met een verzoek om medewerking gericht tot Professor L. J. M. de Leede te Nijmegen.

Deze adviseerde om door middel van een wettelijke regeling, bij voorbeeld door een aanvulling op artikel 16a van de Coördinatiewet Sociale Verzekering, aansprakelijkheid van de «hoofdaannemer», (in het geval van de bouwnijverheid) aanwezig te laten totdat voldoende waarborgen voor betaling van de premie aanwezig zijn bevonden of duidelijk is gebleken, dat men met een bonafide werkgever (uitlener) te doen heeft (zie blz. 2 van bijgaand schrijven van Prof. de Leede aan het Sociaal Fonds Bouwnijverheid d.d. 13-8-1973).

De werknemersleden van het bestuur van het Sociaal Fonds Bouwnijverheid en de organisaties waaruit zij voortkomen, te weten De Federatie van Bouwbonden NVV/NKV en de Bouw- en Houtbond CNV, zouden graag zien, dat het advies van Professor de Leede werd gerealiseerd.

De besturen van de vakcentrales ondersteunen deze wens en zouden u dan ook willen verzoeken een wetswijziging in die geest te willen voorbereiden.

Hoogachtend,
Namens het Overlegorgaan:

Th. Offermans,
adj. secretaris

BIJLAGE II BIJ MEMORIE VAN TOELICHTING

SOCIALE VERZEKERINGSRAAD

Aan de heer Staatssecretaris van Sociale Zaken

's-Gravenhage, 28 december 1977

Advies inzake inning sv-premie bij onderaanneming

Excellentie,

In antwoord op bovenaangehaalde brief van Uw ambtsvoorganger delen wij u mede dat de Raad zich in zijn vergadering van 15 december 1977 heeft uitgesproken over het gevraagde advies omtrent een maatregel ter waarborging van de betaling van sociale verzekeringspremie bij onderaanneming. Het advies is tot stand gekomen na voorbereiding door 's Raads commissie «Coördinatie sociale verzekering en loonbelasting» (CSL) en de gelijknamige werkgroep uit die commissie.

A. *Voorgeschiedenis*

De noodzaak tot het treffen van de bedoelde maatregel deed zich gevoelen, toen uit de begin 1973 gehouden nieuwjaarsrede van de voorzitter van de Stichting Sociaal Fonds Bouwnijverheid bleek, dat een aantal, veelal te slechter trouw bekend staande, onderaannemers, vaak werkzaam als kopelbaas, steeds spoedig na hun inschrijving als werkgever bij de bedrijfsvereniging, in financiële moeilijkheden kwamen, waaraan de bedrijfsvereniging dan bij faillissement een belangrijke premievordering overhield.

De genoemde nieuwjaarsrede leidde tot het stellen van vragen in de Tweede Kamer der Staten-Generaal door de heer Van Aardenne waarbij, om het optreden van onderaannemers aan banden te leggen, een wijziging van artikel 7 van de Organisatiewet Sociale Verzekering werd voorgesteld. Blijkens het antwoord van de toenmalige Minister van Sociale Zaken werd een dergelijke oplossing echter niet goed mogelijk geacht.

Gezien het antwoord op deze vragen uit de Tweede Kamer der Staten-Generaal, wendde de commissie premie-inning van de Bedrijfsvereniging voor de Bouwnijverheid zich tot prof. mr. L. J. M. de Leede met het verzoek haar van advies te dienen omtrent de wijze waarop de premiebetaling in dit soort gevallen zou kunnen worden gewaarborgd. Deze achtte de beste oplossing het opnemen van een bepaling in de Coördinatiewet Sociale Verzekering (CSV), analoog aan het eerste lid van artikel 16a van deze wet. Deze bepaling zou moeten voorschrijven dat de (hoofd)aannemer tegenover het uitvoeringsorgaan hoofdelijk aansprakelijk is voor de betaling van premie, welke de onderaannemer verschuldigd is met de mogelijkheid van vrijwaring van de hoofdaannemer. Eerdergenoemde commissie premie-inning is ten aanzien van dit advies niet tot overeenstemming gekomen.

Uit een bij de brief van uw ambtsvoorganger gevoegd schrijven van het Overlegorgaan van de drie vakcentrales blijkt, dat de werknemersleden van het bestuur van de Stichting Sociaal Fonds Bouwnijverheid alsmede de hen afgevaardigde organisaties realisering van het door prof. De Leede uitgebrachte advies bepleiten.

De Bedrijfsvereniging voor de Bouwnijverheid deelde op 10 maart 1977 mede dat de contract-partners bij de Bouw-CAO bij hun onderhandelingen over een nieuwe CAO overeenstemming hadden bereikt omtrent een nieuwe regeling inzake de aansprakelijkheid voor de betaling van premie sociale verzekeringswetten. Zij verzocht de Raad met klem zich te beraden over een door haar voorgestelde wetsaanvulling, omdat zich in de bouwnijverheid dermate grote uitwassen op het gebied van de premie-ontduiking zouden voordoen dat zij zo spoedig mogelijk een wettelijke basis wenste te verkrijgen om dit euvel met meer succes tegen te kunnen gaan. De bedrijfsvereni-

ging had inmiddels ook haar voorstel aan de Federatie van Bedrijfsverenigingen doorgegeven, die op verzoek van de commissie CSL alle bedrijfsverenigingen had gevraagd naar hun mening betreffende het mede-aansprakelijk stellen van de hoofdaannemer en de aard van de te nemen maatregelen.

Uit de reacties van de bedrijfsverenigingen bleek dat zij nagenoeg alle voorstander zijn van een wettelijke maatregel ter waarborging van premiebetaling bij onderaanneming in de geest van het voorstel van prof. De Leede, die de bedrijfsvereniging ook de mogelijkheid wilde geven om de hoofdaannemer van zijn aansprakelijkheid te ontslaan indien hij gebruik maakt van de diensten van een onderaannemer aan wie de bedrijfsvereniging een solvabiliteitsverklaring heeft verstrekt.

Bij de besprekingen in de commissie CSL bleek dat er veel bezwaren zijn aan te voeren tegen het afgeven van zogenaamde solvabiliteitsverklaringen aan onderaannemers. Een dusdanig systeem van verklaringen zou namelijk een vergunningsstelsel voor het hele bedrijfsleven betekenen. De commissie heeft zich toen afgevraagd of wellicht de melding van onderaanneming door de hoofdaannemer bij de bedrijfsvereniging voldoende zou kunnen zijn om het geconstateerde euvel in belangrijke mate te beperken. Door die melding zou de hoofdaannemer gevrijwaard zijn en zou de bedrijfsvereniging direct maatregelen met betrekking tot de premie-invordering kunnen nemen.

Tijdens een op 24 juni jl. met de Federatie van Bedrijfsverenigingen gehouden hoorzitting werd door de gehoorde partijen het door de commissie overwogen meldingssysteem onwerkbaar geacht, gelet op het grote aantal onderaannemingen dat alleen al in de bouwnijverheid werd geschat op 100.000 gevallen per jaar. Overigens liep de discussie in deze vergadering geheel over de door de Bedrijfsvereniging voor de Bouwnijverheid opgestelde concept-wetsteksten ter aanvulling van de CSV, waarin het in het voorjaar bereikte akkoord tussen de contract-partners bij de Bouw-CAO was verwoord. In dit akkoord wordt de hoofdaannemer alleen aansprakelijk gesteld indien de onderaannemer bij dezelfde bedrijfsvereniging is aangesloten als de hoofdaannemer, dan wel indien het personeel van de onderaannemer onder dezelfde CAO valt als het personeel van de hoofdaannemer. De commissie CSL constateerde dat zij op korte termijn geen uitspraak zou kunnen doen over de uitgangspunten van het oorspronkelijke voorstel, noch over die van het voorstel van de Bedrijfsvereniging voor de Bouwnijverheid. In verband met de gewenste voortgang besloot zij daarom een redactiecommissie te benoemen met de opdracht twee teksten op te stellen:

- één op basis van het voorstel van de Bedrijfsvereniging voor de Bouwnijverheid en
- een tekst waarin de beperkingen tot één bedrijfsvereniging of één CAO niet voorkomen.

Deze redactiecommissie is er in geslaagd de gevraagde wetsteksten samen te stellen die, geamendeerd door de commissie CSL, aan de Raad zijn voorgelegd. De tekst die de Raad ten slotte als zijn advies heeft geformuleerd treft U als bijlage I hierbij aan.

B. *Advies van de Raad*

Het systeem waarin de gekozen tekst moet gaan functioneren kan als volgt worden samengevat:

I. *Wijziging van de Coördinatiewet Sociale Verzekering*

Opnemen van een nieuw artikel, inhoudelijk van de volgende strekking:

1. De hoofdaannemer is aansprakelijk voor de premie die zijn onderaannemer verschuldigd is over loon dat hij aan zijn werknemers uitbetaalt ter zake van de werkzaamheden die aan hem zijn uitbesteed. De mogelijkheid is geopend om de regeling van toepassing te verklaren op andere groepen van werkgevers, waarbij vooral gedacht wordt aan de zo te noemen «eigen bouwers».

2. De bedrijfsvereniging is gehouden van de aansprakelijkheidsstelling van de hoofdaannemer af te zien indien de onderaannemer een verklaring van de bedrijfsvereniging heeft ontvangen volgens welke alleen hij aansprakelijk is voor de verschuldigde premie. De voorwaarden waaraan de onderaannemer moet voldoen om een verklaring te kunnen krijgen, worden in de wet genoemd. De Minister van Sociale Zaken stelt regelen inzake de geldigheidsduur van de verklaring en deszelfs model. (Zie bijlagen II en III).

3. Tegen een weigering van de bedrijfsvereniging om een verklaring af te geven en in bepaalde gevallen tegen de geldigheidsduur van afgegeven verklaringen kan de onderaannemer beroep instellen bij de Sociale Verzekeringsraad.

II. Een beschikking van de Minister van Sociale Zaken

houdende bepalingen inzake de geldigheidsduur der verklaringen en het vaststellen van een modelverklaring.

Hiermede is het advies van de Raad in het kort weergegeven. In het vervolg wordt een en ander nader toegelicht.

C. Toelichting

Eerste lid van het voorgestelde artikel 16a

Op de eerste plaats wordt opgemerkt dat de Raad zich voorstelt dat de nieuwe bepaling als artikel 16a in de CSV zal worden opgenomen. Het huidige artikel 16a dient vernummerd te worden tot 16b, terwijl artikel 16b naar het oordeel van de Raad kan worden geschrapt. Dit artikel biedt de mogelijkheid nadere regelen te stellen ten aanzien van werkgevers van bepaalde groepen van werknemers ter zake van hetgeen in de CSV is geregeld en voorts kunnen op grond van dit artikel bepalingen worden vastgesteld tot verrekening van de heffing en invordering van premie van hen die niet binnen het Rijk een vaste woonplaats of plaats van vestiging hebben. Naar het oordeel van de Raad bestaat niet langer behoefte aan dit wetsartikel, hetwelk ook nog niet tot nadere regelen heeft geleid. Door het opnemen in de wet van de nieuwe bepaling als artikel 16a wordt tevens bereikt dat artikel 16c, regelende de hoofdelijke aansprakelijkheid ingeval van meerdere werkgevers, buitenlandse werkgever etc. op de nieuwe maatregel van toepassing is.

Bij het opstellen van de concept-wetstekst diende allereerst vastgesteld te worden welke reikwijdte de te treffen maatregel zou moeten hebben. De Raad meent dat de hoofdaannemer slechts aansprakelijk zou kunnen worden gesteld voor de premieschuld van zijn directe onderaannemer(s), dus niet voor de gehele keten van onderaannemers en voorts dat de principaal, c.q. opdrachtgever buiten de aansprakelijkheid zou worden gehouden. Met betrekking tot dit laatste is in de Raad overwogen dat de relatie tussen de opdrachtgever en een aannemer totaal verschilt van die tussen twee aannemers onderling.

De aansprakelijkheid van de principaal is in de wetstekst geëlimineerd door de aansprakelijk te stellen figuur te betitelen als «de aannemer in de zin van artikel 1637b van het BW die werkzaamheden voortvloeiende uit of verband houdende met een overeenkomst van aanneming van werk uitbesteedt». Daarnaast heeft de Raad nog overwogen om ook degene die binnen de uitoefening van zijn bedrijf werkzaamheden in het kader van artikel 1637b BW uitbesteedt, de zogenaamde eigenbouwer, onder de aansprakelijkheid te doen vallen. Onder eigenbouwer wordt verstaan degene wiens bedrijf «het bouwen» is (van bij voorbeeld schepen of gebouwen) en die dit niet doet in opdracht van een derde (de principaal) doch op eigen initiatief met de bedoeling het gebouwde later te verhuren of te verkopen. Veelal zullen deze eigenbouwers ook als aannemer optreden.

Als voorbeeld moge dienen de scheepsbouwer die een schip bouwt in de hoop dat later te kunnen verkopen en werkzaamheden daarmee verband houdend uitbesteedt. Voor de onderaannemers zelf die de scheepsbouwer aantrekt maakt het geen verschil of een schip in opdracht van een derde of in eigen beheer van de bouwer wordt gebouwd. Zoals uit het voorgaande moge blijken is het niet de bedoeling van de Raad aansprakelijkheid te creëren voor bij voorbeeld de winkelier die zijn bedrijfspand laat verbouwen.

De Raad is er niet in geslaagd de aansprakelijk te stellen categorie eigenbouwers voldoende afgebakend in de concept-wetstekst neer te leggen. Nochtans hecht hij eraan – mede gezien de grote problemen in de metaalindustrie in het Waterweggebied – u te adviseren de mogelijkheid te scheppen om deze groep onder de maatregel te doen vallen, met name zij die optreden in de sectoren bouwnijverheid en metaalindustrie. De Raad meent dat zijn gedachten gerealiseerd kunnen worden door in de wet te bepalen dat bij algemene maatregel van bestuur te noemen groepen van eigenbouwers onder dezelfde regeling komen te vallen als de aannemer van werk als bedoeld in artikel 16a, eerste lid.

Afgezien van hetgeen hiervoor is opgemerkt met betrekking tot de eigenbouwer wordt met de voorgestelde regeling beoogd te voorzien in de aansprakelijkheidsstelling van:

1. de hoofdaannemer die met een principaal een overeenkomst tot aanneming van werk heeft gesloten en die vervolgens werkzaamheden verband houdende met of voortvloeiende uit die overeenkomst uitbesteedt aan een onderaannemer;
2. de onderaannemer die werkzaamheden uitbesteedt die voortvloeien uit of verband houden met een overeenkomst tot aanneming van werk gesloten tussen de principaal en de hoofdaannemer.

Men zou kunnen betwijfelen of het beoogde doel ook wordt bereikt met de voorgestelde tekst nu de concept-tekst ervan uitgaat dat de aansprakelijk te stellen aannemer, aannemer in de zin van artikel 1637b BW moet zijn. Het is namelijk niet zeker dat iedere (sub)onderaannemer de aan hem uitbestede werkzaamheden verricht in een overeenkomst van aanneming van werk als bedoeld in artikel 1637b BW. Indien dat niet het geval is, is hij derhalve geen aannemer in de zin van artikel 1637b BW. Een (sub)onderaannemer die de hoedanigheid van aannemer in de zin van artikel 1637b BW ontleent aan een andere keten kan door de bedrijfsvereniging alleen in die keten als zodanig worden beschouwd. De constructie dat iemand een werkopdracht verkrijgt anders dan in de vorm van een overeenkomst tot aanneming van werk, dus als een overeenkomst sui generis, en die werkopdracht vervolgens weer geheel of gedeeltelijk uitbesteedt lijkt echter niet zo waarschijnlijk, zodat voornog wordt aangenomen dat de voorgestelde constructie zal voldoen.

Ten slotte moest voor wat de aansprakelijkheid betreft worden bepaald dat deze alleen bestaat voor premieschulden voortvloeiende uit de uitbestede werkzaamheden.

De tweede en derde volzin van het eerste lid voorzien erin dat de aansprakelijk gestelde aannemer dezelfde rechten en plichten heeft als een «normale» werkgever. In het bijzonder wordt nog gewezen op het feit dat artikel 10 CSV op de hoofdaannemer van toepassing wordt, hetgeen betekent dat in zijn administratie voldoende gegevens aanwezig moeten zijn om een reële schatting van het door de onderaannemer aan zijn werknemers verloonde bedrag mogelijk te maken. Artikel 10 is voor de bedrijfsvereniging een onmisbaar instrument om, ingeval de hoofdaannemer daadwerkelijk aansprakelijk gesteld wordt, de verschuldigde premie te kunnen vaststellen.

Algemeen of beperkt artikel

Ter beantwoording van de vraag welk van beide door de redactiecommissie ontwikkelde teksten zijn voorkeur heeft, spreekt de Raad zich uit voor een algemeen artikel en wel op grond van de volgende argumenten:

1. Waar het gaat om een voorstel voor een wettelijke regeling kan men die niet beperken tot een bepaalde CAO of tot het werkgebied van een bepaalde bedrijfsvereniging. In de sociale verzekeringswetgeving is met beperkingen als deze ook nooit eerder rekening gehouden.

2. Het Ministerie van Financiën zal niet kunnen medewerken aan de totstandkoming en uitvoering van een wettelijke maatregel die geen algemeen geldende werking heeft.

3. Een regeling die zich beperkt tot dezelfde bedrijfsvereniging of dezelfde CAO zal aanzienlijk te kort schieten omdat in iedere bedrijfstak inbreng is van buiten dezelfde bedrijfstak of vallend onder een andere CAO. Bovendien vormt een beperkte regeling een stimulans voor het afsluiten van contracten buiten de CAO's om of met aannemers die onder een andere CAO werken, dan wel, zo sprake is van een gesplitste aansluiting, buiten dezelfde bedrijfsvereniging om. Waar het dan ook nog zo is dat de Raad de aansprakelijkheid van de (hoofd)-aannemer wil beperken tot premieschulden van diens onderaannemer (waarbij de keten van voorgaande en volgende aannemers dus buiten beschouwing blijft), zal de aansprakelijkheidsstelling in veel situaties in de lucht komen te hangen. Voorts zal het voor de hoofdaannemer niet altijd duidelijk zijn welke CAO van toepassing is of onder welke bedrijfsvereniging de werkzaamheden ressorteren. Daardoor zou hij wel eens buiten zijn schuld aansprakelijk kunnen worden gesteld.

De grootst mogelijke minderheid van de Raad is vóór opneming in de CSV van een artikel waarin de beperkingen als bepleit door de bouwnijverheid wél zijn opgenomen en dat om de volgende redenen:

1. De problematiek der malafide onderaanneming spitst zich toe op de bouwnijverheid; daar zijn de problemen het grootst. Werkgevers en werknemers in de bouwnijverheid zijn het over het beperkte artikel eens geworden en in de hoorzitting is de indruk verkregen dat vertegenwoordigers van de Federatie van Bedrijfsverenigingen zich daar ook in kunnen vinden.

2. Aan partijen in de bouw moet de gelegenheid worden geboden aan te tonen dat hun voorstel de malafiditeit in de onderaanneming fundamenteel aanpakt.

3. De werkgevers/hoofdaannemers kunnen hun aansprakelijkheid ten opzichte van bedrijfsgenoten-werkgevers/onderaannemers duidelijk overzien. De wetgeving dient zich daartoe dan ook te beperken.

4. Een beperkte regeling kan met name door de Bedrijfsvereniging voor de Bouwnijverheid snel in uitvoering worden genomen.

Met betrekking tot het beperkte artikel zij duidelijkheidshalve nog opgemerkt dat het zich wel beperkt tot de aansprakelijkheid binnen een bedrijfstak maar overigens voor alle bedrijfstakken zou gelden.

Het deel van de Raad dat invoering van het beperkte artikel voorstaat onderkent dat daarmee niet alle malafiditeit geëlimineerd kan worden, doch het meent dat daarmee wel de grootste lacunes zijn weggenomen. Mocht te zijner tijd blijken dat de malafiditeit andere vormen heeft gevonden voortvloeiende uit de beperktheid van het artikel dan zou tot bijstelling moeten worden overgegaan.

Tweede lid van het voorgestelde artikel 16a

Het tweede lid bepaalt dat de hoofdaannemer via een door het uitvoeringsorgaan aan de onderaannemer op diens verzoek te verstrekken verklaring van zijn aansprakelijkheid is ontslagen en vermeldt de voorwaarden waaraan de onderaannemer moet voldoen om in het bezit te komen van een dergelijke verklaring. De woorden «op verzoek van de werkgever» zijn ingebracht ten einde te voorkomen dat de bedrijfsverenigingen spontaan aan genoeg alle aangesloten werkgevers een verklaring moeten afgeven. De Raad heeft voor die voorwaarden als algemeen uitgangspunt genomen dat de werkgever het uitvoeringsorgaan voldoende waarborgen moet hebben verschaft tot tijdige en volledige betaling van premie, onderscheidenlijk voorschotpremie. Voor gevestigde werkgevers kan dit blijken uit zijn verleden bij de bedrijfsvereniging, waarin hij, zoals de voorgestelde tekst van artikel 16a, tweede lid onder a luidt, aan zijn «verplichtingen voortvloeiende uit deze wet» moet hebben voldaan. Met betrekking tot deze verplichtingen moet in het bijzonder gedacht worden aan het voeren van een loonadmini-

stratie (om de verschuldigde premie te kunnen vaststellen) en het tijdig betalen van premie en voorschotpremie. Voor deze categorie kan een objectief toetsbare norm worden opgesteld hetgeen niet mogelijk bleek voor de beginnende werkgevers. Voor laatstgenoemde categorie zal de bedrijfsvereniging van geval tot geval moeten beoordelen of voldoende zekerheid is verschaft.

Omtrent het opnemen in de wet of in een beschikking van de voorwaarden voor het verkrijgen van een verklaring is gekozen voor opname in de wet omdat dan de criteria en de voorziene beroepsprocedure via de SVR niet door de rechter onverbindend kunnen worden verklaard. Het voordeel van regeling in een beschikking is dat een en ander makkelijker en sneller aangepast kan worden.

Tijdens de voorbereidingen van het advies is zeer uitgebreid aan de orde geweest de vraag door wie de verklaring zou dienen te worden verstrekt. Hierbij speelde een grote rol dat het Ministerie van Financiën niet bereid bleek de afgifte van verklaringen, beroepsprocedure en dergelijke in zijn eigen regelingen op te nemen.

Behalve de uitvoeringsorganen zijn als verklaringen-afgevend instanties genoemd het Ministerie van Sociale Zaken, naar analogie van de vergunningenverstrekking in het kader van de Wet op het ter beschikking stellen van arbeidskrachten, en de Sociale Verzekeringsraad. Voor beide instanties geldt dat zij de voor de afgifte van de verklaringen benodigde informatie ontberen. Die zullen zij toch van de bedrijfsverenigingen moeten betrekken. Bovendien zou, als de afgifte in handen van één van beide instanties zou worden gesteld, het scheppen van mogelijkheden tot het instellen van beroep moeilijkheden geven. Ingeval een minister als verklaring-afgevend instantie wordt aangemerkt zou beroep tegen een weigering tot afgifte moeten plaatsvinden bij de Kroon, hetgeen wijziging van de bij de Wet administratieve rechtspraak overheidsbeschikkingen behorende lijst van wettelijke voorschriften noodzakelijk zou maken. Op die lijst komen namelijk de sociale verzekeringswetten voor, ook de CSV, hetgeen inhoudt dat tegen een beschikking op grond van de CSV geen voorziening als bedoeld in de AROB mogelijk is.

Zoals uit het tweede lid van de voorgestelde tekst van artikel 16a blijkt, heeft de Raad gekozen voor afgifte door het uitvoeringsorgaan.

In het tweede lid is ten slotte de mogelijkheid geopend voor het stellen van nadere regelen door de Minister van Sociale Zaken gehoord de SVR. Hoewel de bepaling een ruime bevoegdheid inhoudt, zijn de gedachten in de Raad alleen uitgegaan naar nadere regelen omtrent de geldigheidsduur van de verklaringen. Op dit punt wordt teruggekomen bij de toelichting op de nadere regelen zelf.

Derde lid van het voorgestelde artikel 16a

De in dit lid opgenomen algemene voorwaarde inzake het hebben voldaan van loonbelasting, premie volksverzekeringswetten en premie Kinderbijslagwet voor loontrekkenden (KWL) is ingebracht op verzoek van het Ministerie van Financiën. Bij de bespreking van het vierde lid wordt deze voorwaarde nader toegelicht.

Vierde lid van het voorgestelde artikel 16a

Het vierde lid regelt het beroep tegen een weigering van het uitvoeringsorgaan de gevraagde verklaring af te geven en tegen een beslissing om verklaringen af te geven met een kortere dan de algemene geldigheidsduur van 15 maanden.

Als beroepsinstantie is gekozen voor de SVR, zonder mogelijkheid van hoger beroep, ten einde een snelle beslissing omtrent het al of niet terecht zijn van de weigering te verkrijgen. De Raad hecht eraan de beroepsinstantie in de wet aan te wijzen ten einde procedures voor de burgerlijke rechter of de Raden van Beroep te kunnen uitsluiten. Omtrent de wijze waarop dit beroep verder zou dienen te worden geregeld heeft de Raad zich onthouden van het

doen van voorstellen. Wel wijst hij U in dit verband op de beroepsprocedure die in 1971 gekozen is om geschillen te beslechten in het kader van de Wet aanpassing daglonen Wet overgangsregeling arbeidsongeschiktheidsverzekering. Bij wet werd de Commissie van Arbitrage ingesteld, bestaande uit een voorzitter en twee leden alsmede plaatsvervangers. De voorzitter diende door de minister te worden aangewezen op voordracht van de SVR. Voorts benoemden de werkgeversorganisaties en de werknemersorganisaties beide één lid. Met betrekking tot de werkwijze van de Commissie van Arbitrage stelde de SVR, daartoe door de wet gemachtigd, een reglement op. Het secretariaat van de commissie berustte bij het secretariaat van de SVR. Indien ook voor deze aangelegenheid een soortgelijke beroepsprocedure wordt gekozen dient de wetstekst uiteraard aangepast te worden.

In de toelichting op het derde lid van het nieuwe artikel is reeds gezegd dat het Ministerie van Financiën als weigeringsgrond voor het afgeven van een verklaring in het voorgestelde artikel 16a zou willen zien opgenomen het niet betalen van loonbelasting en/of premie voor de volksverzekeringswetten en de KWL. Hiertegen bestonden bezwaren omdat Financiën dit wilde bereiken met de tekst dat geen verklaring kan worden uitgereikt indien het Ministerie van Financiën daartegen bezwaren heeft ingebracht. Bovendien bleek hij niet bereid de afgifte van verklaringen en de beroepsprocedure in zijn eigen regelingen op te nemen waardoor voor de onderaannemer geen beroep in fiscalibus open zou staan. Dit werd onjuist geacht.

Aan de bezwaren van Financiën tegen het opnemen van de beroepsprocedure in de eigen wetgeving ligt ten grondslag de overweging dat de in de belastingwetgeving geëigende beroepsgang via de gerechtshoven te veel tijd in beslag zou nemen. In feite dus hetzelfde bezwaar als van sv-zijde is opgeworpen tegen beroep via de Raden van Beroep.

De gang van zaken in de praktijk stelde Financiën zich als volgt voor. De bedrijfsvereniging beoordeelt aan de hand van de criteria genoemd en bedoeld in het tweede lid onder a en b van het voorgestelde artikel 16a CSV of een aanvrager in aanmerking komt voor een verklaring. Indien de verklaring wordt verstrekt is het Ministerie van Financiën gehouden van aansprakelijkheidsstelling van de hoofdaannemer voor loonbelasting, premie volksverzekeringen en KWL, verschuldigd door de onderaannemer, af te zien. Hij bindt zich dus aan de door de bedrijfsvereniging afgegeven verklaring, hetgeen is neergelegd in het nieuwe artikel 32a van het Wet op de loonbelasting. Deze lijdelijke opstelling kan het Ministerie van Financiën doorbreken door in de gevallen waarin onderaannemers aanzienlijke fiscale schulden hebben de bedrijfsvereniging schriftelijk in kennis te stellen van het feit dat betrokkene niet voldoet aan de voorwaarden genoemd in het derde lid van artikel 16a CSV.

De bedrijfsvereniging is dan gehouden geen volgende verklaring te verstrekken. De reeds geldende verklaring blijft echter onverminderd van kracht, óók voor het Ministerie van Financiën. Van intrekking of ongeldigheid der reeds verstrekte verklaring zal dan ook geen sprake zijn. In deze opzet is Financiën tegenover de SVR als beroepsinstantie gehouden opening van zaken te geven aangaande de fiscale schuldpositie van de werkgever/onderaannemer. Het Ministerie van Financiën heeft zich tot het openen der ontvangersboeken bereid verklaard. De Raad tekent hierbij nog aan dat administratiefrechtelijk een procedure waarbij de SVR een beslissing van de Minister van Financiën kan desavoueren en de SVR toegang heeft tot gegevens van de fiscus weliswaar een juridisch oneigenlijke constructie is, maar dat wanneer een dergelijke regeling in de wet wordt opgenomen deze onaanastbaar zal zijn.

Nadere regelen

Met betrekking tot de inhoud van een ministeriële beschikking denkt de Raad alleen aan het regelen van de geldigheidsduur van de uit te reiken verklaringen. Evenals bij het formuleren van de voorwaarden voor het verkrij-

gen van een verklaring heeft de Raad bij het bepalen van de geldigheidsduur gekozen voor een indeling in categorieën werkgevers te weten «gevestigde» en «beginnende» werkgevers. Bij het vaststellen van een geldigheidsduur worden voorts als uitgangspunten genomen dat voor gevestigde werkgevers de geldigheidsduur eensluidend moet zijn, terwijl voor beginnende werkgevers het uitvoeringsorgaan naar het oordeel van de Raad de gelegenheid moet hebben in te spelen op de gegeven waarborgen. Daarmede wordt voldaan aan een verzoek van de uitvoeringsorganen om ten aanzien van de nieuwe werkgevers wat meer bewegingsvrijheid te hebben. Ten aanzien van de gevestigde werkgevers heeft de Raad zich uitgesproken voor een geldigheidsduur van een kalenderjaar, maar «overlopend» tot en met 31 maart van het volgend jaar.

De voordelen hiervan zijn:

- het is een duidelijk afgebakende periode;
- de geldigheidsduur kan gemakkelijk door een jaartal op de verklaring worden aangegeven;
- voor ieder jaar kan een andere kleur verklaring worden gebruikt;
- de schade die de bedrijfsvereniging eventueel lijdt bij het ontstaan van premieschulden is beperkt;
- doordat de geldigheidsduur van enige verklaring die van de volgende met drie maanden overlapt, heeft de bedrijfsvereniging zeker enigermate de gelegenheid rekening te houden met premiebetalingsgegevens over het laatste jaar vóór dat waarvoor de nieuwe verklaring moet gaan gelden, terwijl de onderaannemer nog 3 maanden in het nieuwe jaar op zijn oude verklaring kan doorwerken.

Wanneer een hoofdaannemer met een onderaannemer een contract wil aangaan dat in het volgende kalenderjaar doorloopt, terwijl de verklaring maar geldig is tot 1 januari, bestaat geen zekerheid omtrent de aansprakelijkheid in het volgende jaar. Vooral dit bezwaar heeft een belangrijke rol gespeeld bij de uiteindelijke keuze van de Raad. Als alternatief kwam op tafel een geldigheidsduur van 1 mei van enig jaar tot en met 30 april van het volgend jaar. De bedrijfsvereniging zou dan volledig rekening kunnen houden met de gegevens omtrent premiebetaling betrekking hebbende op het afgelopen jaar. In verband met de kwartaalbetalingen, in het bijzonder voor wat de belasting betreft, werd vastgesteld dat de expiratedatum in ieder geval aan het einde van een kwartaal zou moeten liggen. Dit zou neerkomen op een geldigheidsduur van 1 juli tot en met 30 juni. Deze periode schikte de bedrijfstak bouwnijverheid om administratieve redenen niet.

Een tweede alternatief was een geldigheidsduur van 1 januari van enig jaar tot en met 31 januari van het volgend jaar. Deze periode bood de bedrijfsverenigingen wat meer tijd voor de afgifte van nieuwe verklaringen. De reeds genoemde bezwaren bleven echter bestaan.

Om enigszins tegemoet te komen aan het bezwaar van de overlopende contracten koos de Raad ten slotte voor een geldigheidsduur van 1 januari tot en met 31 maart van het volgend kalenderjaar. Daarmee wordt het uitvoeringsorgaan enige tijd gegund om nieuwe verklaringen af te geven en ook het probleem van de geldigheidsduur van de verklaring ten aanzien van overlopende contracten wordt enigszins ondervangen.

Met betrekking tot de beginnende werkgevers meent de Raad dat een geldigheidsduur van de verklaring van minimaal drie maanden deze werkgevers voldoende ruimte biedt om aan de slag te kunnen. Om op een bepaald moment deze beginnende werkgevers als «gevestigde» werkgevers te kunnen gaan behandelen is ook voor hen bepaald dat de verklaring niet langer geldig kan zijn dan tot 1 april volgend op het jaar van afgifte.

Opgemerkt zij dat onder «beginnende» werkgever in dit verband ook wordt verstaan de «niet-meer malafide» gevestigde werkgever. Voorts wordt nog vermeld dat de geldigheidsduur van een verklaring betrekking heeft op premie die voldaan moet worden over loonbedragen verschuldigd voor tijdens de geldigheidsduur verrichte werkzaamheden.

Ten slotte wordt de aandacht gevestigd op de omstandigheid dat de vrijwaredende werking van de verklaring zich slechts uitstrekt over de periode gedurende welke de verklaring van kracht is. Dit betekent dat de hoofdaanne-

mer zich ervan moet vergewissen dat zijn onderaannemers steeds in het bezit zijn van geldige verklaringen. In verband hiermede zal het voor de hoofdaannemers raadzaam zijn in hun contracten met onderaannemers ontbindende voorwaarden op te nemen.

Modelverklaring

Uit een oogpunt van duidelijkheid voor de diverse hoofdaannemers is het gewenst uniformiteit in de verklaringen te betrachten. Om alle belanghebbenden van de modelverklaring op de hoogte te brengen is publikatie nodig

D. Opmerkingen

Praktische aspecten van het systeem, die nog nader gezien moeten worden

a. De tenaamstelling van de verklaring moet zodanig zijn dat zij slechts voor een en hetzelfde bedrijf met dezelfde bewindvoerders bruikbaar is. De verklaring mag dus niet door verkoop van het bedrijf overgaan in andere handen en tevens mogen geen werkzaamheden onder een andere bedrijfsnaam worden verricht. Een tenaamstelling op persoon en bedrijf ligt dan ook voor de hand.

b. De uitvoering van de verklaring moet zodanig zijn dat falsificatie niet mogelijk is. Hierbij zullen specialisten ingeschakeld moeten worden (Joh. Enschede?).

c. Nader zal moeten worden aangegeven welke verplichtingen de verklaringhouder heeft ingeval van veranderingen in de bedrijfsuitoefening, wisseling van directieleden, beëindiging van het bedrijf, verlies van de verklaring, uitbreiding personeel e.d.

d. In de praktijk zal de hoofdaannemer gaarne een bewijs willen hebben om eventueel later te kunnen aantonen dat hij werkelijk de verklaring van de onderaannemer heeft gezien. De mogelijkheden hiertoe zullen nog onderzocht moeten worden.

Integratie met het huidige artikel 16a (koppelbazen-artikel)

Aangezien op de voorgestelde regeling is aangedrongen vanuit de opvatting dat malafide onderaannemers niets anders zijn dan malafide uitleners van arbeidskrachten die de dienaangaande bestaande regelen willen ontduiken, is nog gezien of wellicht integratie van de maatregel tegen onderaannemers zou kunnen plaatsvinden met het huidige artikel 16a CSV dat betrekking heeft op uitleners van arbeidskrachten.

De Raad heeft onderkend dat het uitlenen van arbeidskrachten en het onderaannemen als twee totaal verschillende zaken niet over een kam mogen worden geschoren. Het uitlenen van arbeidskrachten is namelijk in principe verboden, terwijl het onderaannemen een volstrekt normaal en getolereerd verschijnsel is in het bedrijfsleven. Derhalve lijkt het niet juist op deze in beginsel verschillende zaken dezelfde maatregel van toepassing te doen zijn. Wordt daarbij voorts de in artikel 16a CSV vervatte regeling vergeleken met het voorgestelde pakket van maatregelen voor onderaannemers, dan blijkt dat zij in hun uitwerking totaal verschillend zijn. Het samenvoegen van beide regelingen in één wetsartikel zal naar de mening van de Raad de duidelijkheid en doorzichtigheid zeker niet bevorderen.

Onderaannemers zonder personeel

De Raad is zich ervan bewust dat er onderaannemers zijn die geen personeel hebben, dientengevolge geen premie verschuldigd zijn en daarom ook geen verklaring behoeven. Zij kunnen dus zonder verklaring gaan onderaannemen. Anderzijds is het mogelijk dat malafide onderaannemers, onder het mom van «geen personeel», ook zonder verklaringen kunnen gaan onder-

aannemen. Later blijkt dan dat er wel degelijk personeel was en dan is de hoofdaannemer aansprakelijk. Door de hoofdaannemers bij voorbeeld te gaan waarschuwen voor de onderaannemers zonder personeel worden echter de belangen van de bonafide zelfstandige onderaannemer zonder personeel geschaad, omdat hij dan zonder verklaring wel eens moeilijk aan de slag zou kunnen komen.

De Raad meent U ter zake geen maatregelen te moeten adviseren omdat zijns inziens de hoofdaannemer in voorkomend geval in staat moet worden geacht aan de hand van de omvang van het werk te beoordelen of al dan niet met personeel wordt gewerkt, terwijl de Raad bovendien de indruk heeft dat de onderaanneming zonder personeel een zeldzaam voorkomend verschijnsel is.

Intrekkingsbevoegdheid

Voorts heeft de Raad aandacht besteed aan de beantwoording van de vraag of er een bevoegdheid tot intrekking van de verklaring zou moeten worden gecreëerd. Het argument voor het toekennen van een dergelijke bevoegdheid is dat daarmee voorkomen kan worden dat een verklaring gebruikt blijft worden tot de expiratedatum, terwijl reeds eerder gebleken is dat er duidelijk iets fout zit. Door een dergelijke bevoegdheid kan ook worden tegengegaan dat een verklaring door de verkoop van een bedrijf overgaat in andere, wellicht malafide, handen. De mogelijkheid tot intrekking van de verklaring brengt echter een aantal vooral praktische problemen met zich mee. Bij intrekking zullen namelijk alle hoofdaannemers voor wie de betreffende onderaannemer werkzaamheden verricht bericht moeten ontvangen dat zij weer aansprakelijk zijn na datum intrekking. De bedrijfsvereniging zal echter niet altijd weten met wie de onderaannemer heeft gecontracteerd. Om hieraan tegemoet te komen zou dan naast het verklaringensysteem ook nog eens een meldingssysteem moeten worden opgezet.

Voorts is overwogen dat het uit een oogpunt van rechtszekerheid voor de onderaannemer zowel als voor de hoofdaannemer noodzakelijk is ten aanzien van de intrekking objectief toetsbare criteria op te stellen en een beroepsmogelijkheid te creëren, hetgeen beide problemen geeft.

Om de wenselijkheid van een intrekkingsbevoegdheid te compenseren heeft de Raad zoals aangegeven de duur van de verklaringen tot 15 maanden beperkt. (Zie onder «Nadere regelen»).

Publikatie lijst onderaannemers

Ten einde het toch wel administratief belastende verklaringensysteem te kunnen ontlopen is de mogelijkheid geopperd regelmatig lijsten van bonafide onderaannemers te publiceren. De hoofdaannemer zou dan niet aansprakelijk gesteld kunnen worden voor verschuldigde premie wanneer hij zijn werk zou hebben uitbesteed aan een op die lijst vermelde onderaannemer. Dit voorstel is echter niet verder uitgewerkt omdat een dergelijke «witte» lijst als een verkapte «zwarte» lijst zou worden gezien. Het niet voorkomen op de lijst is naar de mening van de Raad ook enigszins infamerend.

Belastingmaatregelen

De Raad is ervan op de hoogte dat het in de bedoeling ligt de reeds in de CSV opgenomen maatregel tegen koppelbazen en de thans in voorbereiding zijnde maatregel tegen malafide onderaannemers, aangepast in de belastingwetgeving op te nemen.

Bij de Raad is in dit verband nog de vraag gerezen of met een wijziging van de Wet op de loonbelasting 1964 ook wordt bereikt dat de hoofdaannemer aansprakelijk gesteld kan worden voor premies volksverzekeringswetten en KWL verschuldigd door zijn onderaannemer. Wellicht zou het opnemen van een analoog artikel in de volksverzekeringswetten en de KWL noodzakelijk zijn.

Het Ministerie van Financiën stelt evenwel dat het opnemen van bedoelde bepaling in de Wet op de loonbelasting 1964 reeds voldoende is, omdat de volksverzekeringswetten en de KWL voor de premieheffing verwijzen naar de belastingwetgeving.

E. Slot

Kort samengevat adviseert de Raad U ter waarborging van de betaling van sociale verzekeringspremie bij onderaanneming de totstandkoming van wettelijke maatregelen als geconcretiseerd in de bijlagen te bevorderen. De Raad merkt hierbij nog op dat hij zich voorstelt te komen tot een evaluatie van de regeling nadat deze enige jaren in werking is. Mocht daarbij blijken dat bijstelling van de regeling wenselijk is dan zal hij U ter zake een wijzigingsadvies doen toekomen.

Hoogachtend,
De Sociale Verzekeringsraad,

mr. W. J. E. van den Bos, voorzitter,
mr. J. H. Smits, secretaris.

SOCIALE VERZEKERINGSRAAD

Algemene tekst

Artikel 16a CSV

1. a. De aannemer in de zin van art. 1637b van het Burgerlijk Wetboek, die werkzaamheden voortvloeiende uit of verband houdende met een in dat artikel bedoelde overeenkomst van aanneming van werk uitbesteedt aan een werkgever, is tegenover het uitvoeringsorgaan waarbij die werkgever is aangesloten hoofdelijk aansprakelijk voor de premie, onderscheidenlijk de voorschotpremie, welke die werkgever verschuldigd is over loon dat ter zake van die werkzaamheden toekomt aan diens werknemer. Het bepaalde in de artikelen 10 tot en met 16 is ten aanzien van de aannemer van overeenkomstige toepassing.

De aannemer wordt ter zake van de toepassing van de artikelen 10 tot en met 16, alsmede ter zake van het instellen van beroep tegen een beslissing betreffende verschuldigde premie, mede als werkgever in de zin van deze wet beschouwd en geacht te zijn aangesloten bij het uitvoeringsorgaan, waarbij de werkgever aan wie het werk is uitbesteed, is aangesloten.

b. Het bepaalde onder a. kan bij algemene maatregel van bestuur van overeenkomstige toepassing worden verklaard op daarbij aan te wijzen groepen van werkgevers, die, anders dan als aannemer in de zin van art. 1637b van het Burgerlijk Wetboek, werkzaamheden uitbesteden op een wijze die vergelijkbaar is met de wijze waarop de onder a bedoelde aannemer werkzaamheden uitbesteedt.

2. Het bepaalde in het eerste lid vindt geen toepassing ingeval de werkgever in het bezit is van een daartoe strekkende verklaring welke is afgegeven door het uitvoeringsorgaan waarbij hij is aangesloten.

Afgifte geschiedt op verzoek van de werkgever. Dit verzoek wordt binnen een maand na ontvangst daarvan ingewilligd, indien de werkgever hetzij:

a. op 1 januari van enig jaar gedurende de twee daaraan voorafgaande kalenderjaren was aangesloten bij dat uitvoeringsorgaan en gedurende die jaren aan zijn verplichtingen voortvloeiende uit deze wet jegens dat uitvoeringsorgaan heeft voldaan;

b. naar het oordeel van dat uitvoeringsorgaan voldoende waarborgen heeft verschaft voor tijdige en volledige betaling van premie, onderscheidenlijk voorschotpremie.

Onze Minister geeft, gehoord de Sociale Verzekeringsraad, ter zake nadere regelen en stelt het model van de verklaring vast.

3. De in het vorige lid bedoelde verklaring wordt niet verstrekt indien blijkens ingekomen bericht van de Minister van Financiën de werkgever op 1 januari van enig jaar niet gedurende de twee daaraan voorafgaande kalenderjaren aan zijn verplichtingen tot betaling van loonbelasting, premies voor de Algemene Ouderdomswet, de Algemene Weduwen- en Wezenwet, de Algemene Kinderbijslagwet, de Algemene Wet Bijzondere Ziektekosten, de Algemene Arbeidsongeschiktheidswet en de Kinderbijslagwet voor loontrekken-den heeft voldaan.

4. Van een beslissing geen verklaring af te geven en van een beslissing tot afgifte van een verklaring met een geldigheidsduur korter dan vijftien maanden, wordt binnen een maand na ontvangst van het verzoek tot afgifte, aan de werkgever schriftelijk kennisgegeven onder vermelding van de gronden waarop zij berust. Tegen die beslissing kan binnen een maand na de dagtekening daarvan beroep worden ingesteld bij de Sociale Verzekeringsraad.

BIJLAGE II BIJ ADVIES SVR

SOCIALE VERZEKERINGSRAAD

Nadere regelen Minister van Sociale Zaken

De Minister van Sociale Zaken,
Gelet op het bepaalde in artikel 16a, tweede lid van de Coördinatiewet So-
ciale Verzekering,
gehoord de Sociale Verzekeringsraad,
Besluit:

Artikel 1

1. De verklaring als bedoeld in artikel 16a, tweede lid van de Coördinatie-
wet Sociale Verzekering af te geven aan de in dat lid onder a bedoelde werk-
gever is geldig van 1 januari van het op de verklaring aangegeven kalender-
jaar, dan wel vanaf datum van afgifte in dat kalenderjaar tot en met 31 maart
van het daaropvolgende jaar.

2. De verklaring als bedoeld in artikel 16a, tweede lid van de Coördinatie-
wet Sociale Verzekering, af te geven aan de in dat lid onder b bedoelde werk-
gever is geldig gedurende een door het uitvoeringsorgaan daarop aan te ge-
ven periode van minimaal drie maanden, doch nooit langer dan tot en met
31 maart van het jaar volgend op dat van afgifte.

Artikel 2

De verklaring als bedoeld in artikel 16a, tweede lid van de Coördinatiewet
Sociale Verzekering wordt vastgesteld overeenkomstig het bij dit besluit ge-
voegde model.

CONCEPT

Aansprakelijkheidsverklaring

Nr.....

De Bedrijfsvereniging .....,
gelet op het besluit van de Minister van Sociale Zaken
dd. ...., nr. ....,
gepubliceerd in de Nederlandse Staatscourant dd.....,
nr....., verklaart dat

Naam.....

Adres.....

Woonplaats.....

Aansluitingsnummer.....

als werkgever bij haar staat ingeschreven en dat anderen niet aansprakelijk
gesteld kunnen worden op grond van artikel 16a van de Coördinatiewet So-
ciale Verzekering voor hetgeen de bedrijfsvereniging aan premie onder-
scheidenlijk voorschotpremie over de hieronder genoemde periode van
hem heeft te vorderen.

.....

Datum.....

Handtekening.....